

LBRIS

We know
books

Claudiu Simion
Să iubești un înger

Copyright © Claudiu Simion
Copyright © BookForge/Editura A.T.U. 2024 pentru ediția prezentă
Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

Editura A.T.U. - Imprint BookForge
bookforge@printatu.ro
BookForge.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMION, CLAUDIU
Să iubești un înger: / Cristian Cărpenaru - Sibiu : Editura A.T.U., 2024

ISBN: 978-606-985-479-2

821.135.1

Bun de tipar: Februarie 2024
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CLAUDIU SIMION

SĂ IUBEȘTI UN ÎNGER

BOOKFORGE

Sibiu-Hermannstadt
2024

OFENSIVA

— *Înterupem* emisiunea pentru a vă comunica ultimele știri primite de la echipa de filmare. Joanna, ești în direct. Spune-ne, te rog, care este situația la fața locului.

— *Mulțumesc, Jack. Stimăți telespectatori, cu numai trei ore în urmă o serie de fenomene meteorologice neobișnuite au suscitât un interes de o anvergură fără precedent. Marina Militară a răspuns la apelul Agenției Naționale de Securitate de a desfășura flota de-a lungul coastei Floridei de Sud. După cum puteți distinge în depărtare, chiar în spatele meu se află USS Enterprise, una dintre cele cinci nave militare care iau parte la acțiune. Avem informații că toate navele din zonă au fost instruite să se prezinte în cel mai scurt timp și să preia poziții de apărare.*

— *Joanna, ai cumva informații suplimentare despre desfășurările de forțe?*

— *Nu. Agenția Națională de Securitate nu a eliberat niciun fel de informații, iar toate comunicațiile sunt clasificate drept strict secrete.*

— *Mulțumesc, Joanna. Ne întoarcem în studio pentru a discuta cu Domnul Kevin Mortensen, doctor în strategie militară. Domnule Doctor, credeți că interesul Agenției*

Naționale de Securitate are vreo legătură cu vechiul mister care înconjoară fenomenele din Triunghiul Bermudelor?

— Charez, închide televizorul ăla! M-am cam săturat de știrile astea care nu arată decât violență. Hai mai bine în pat.

Lori îi făcu semn tandru lui Charez, care o privi surâzând.

— Uite, vezi cum îmi deviezi atenția în mod subtil? Nu mai poate omu' să fie informat, spuse el în glumă.

— Bine, uite, mai schimbă un post și, dacă tot de lupte vorbește, atunci îl închizi.

— S-a făcut! spuse Charez, făcând-i cu ochiul.

... Lumini puternice, urmate de zgomote asurzitoare. Sursele de la fața locului susțin că are loc o luptă între bandele locale din Miami. Armamentul pe care aceștia îl folosesc ridică însă mari semne întrebare și motive serioase de îngrijorare. Distrugerile care au loc ca urmare a atacului sunt cu totul surprinzătoare. Avem informații că două echipaje ale poliției au fost total distruse.

Charez apăsă pe buton și aruncă telecomanda neglijent pe masa joasă. Dădu din mână a lehamite:

— A înnebunit lumea asta!

Se ridică și făcu pași largi, teatrali, îndreptându-se spre patul în care îl aștepta Lori cu o privire ștregărească.

— Și de ce ziceai că mă chemi să vin la tine?

— Cum a fost posibil? spuse Kenda perplex. I-am așteptat de fiecare dată pe Insula Miyake. Din câte știam până acum, șansa de a trece prin portalul din Bermude era minimă.

— Și totuși au reușit, comentă Ravenna. Ori informațiile noastre nu mai sunt valabile, ori au descoperit o posibilitate de a stabili portalul din Bermude.

— Am fi știut totuși, nu-i așa? Este clar că au vrut să ne ia prin surprindere și și-au asumat un risc major. Ei bine, au

reușit, pufni Kenda. Din fericire, Charez a scăpat nevătămat și este în siguranță pentru moment. Pe Kiarh trebuie însă să-l recuperăm imediat.

Patru bărbați și o femeie se priveau îngrijorați în micul birou care constituia centrul de comandă al Rezistenței de pe Terra. Vestea uciderii colegilor din teren îi lovise fulgerător. Realizau abia acum cât de vulnerabili erau, cu toate măsurile de siguranță pe care le luaseră pentru a-și masca prezența.

Intervenția fusese extrem de bine gândită și coordonată. Se acționase în același timp în ambele locații, Miami și Te Annau, punctele principale de observație ale Rezistenței. Pierduseră trei oameni în Florida, urmați de alți trei în Noua Zeelandă, și asta însemna un bilanț dezastruos pentru mica celulă a Rezistenței. Davidoff, șeful echipei din Miami, decedase chiar în timpul transmisiei, dar reușise să le comunice, cu ultima suflare, că atacatorii fuseseră anihilați. Miza era însă mult prea ridicată pentru a risca să se bazeze pe faptul că nu mai erau alții care puteau fi activați. Trebuiau să se miște imediat. Nu mai aveau decât ore la dispoziție.

Kenda se ridică în picioare și dădu ordine scurte, cu fermitatea omului obișnuit să comande.

— Eu mă duc să îl iau pe Kiarh. Cred că este mai ușor de convins. Voi, spuse gesticulând spre cei trei bărbați care stăteau în picioare așteptând instrucțiunile, mergeți imediat spre Charez și țineți-l sub observație. Dacă situația devine critică, interveniți și mă anunțați de urgență. Altfel, mă așteptați să vin.

Cei trei dădură din cap aproape simultan. Kenda se întoarse spre Ravenna, vorbind cu glas mai moale:

— Te rog, stai aici și ține totul sub observație. Știi ce trebuie să faci dacă iese rău.

Ravenna închise ochii, ca la un gând dureros.

— Știu. Dar nu o să fie nevoie, nu-i așa?

— Așa-i...

Kenda zăbovi o clipă cu privirea pe chipul Ravennei. Simți presiunea lacrimilor înăbușite care își forțau drumul spre exterior. Înghiți în sec și plesni cu tărie din palme.

— Haideți! Toată lumea la treabă!

KIARH TAAL

Pentru el era aproape o rutină. Sculatul dis-dimineață, câteodată chiar înainte de răsăritul soarelui, alergarea relaxată pe malul lacului, micul dejun bogat și mai ales drumul spre serviciu, când, în mod invariabil, făcea o escală acasă la Kerry. De cele mai multe ori prefera chiar să plece mai devreme de acasă și să ia micul dejun împreună cu ea, înainte să continue amândoi spre serviciu.

Astăzi era una dintre zilele în care dormise mai mult ca de obicei. Noptile în care frânturi de imagini ale aceluiași episod reveneau cu insistență deveniseră din ce în ce mai numeroase în ultima vreme, iar efortul de a pune cap la cap fragmentele aceleiași scene tulburătoare îl drena de energie. Cu fiecare noapte, detalii noi se adăugau la viziune, întregind peisajul în culori din ce în ce mai vii și mai clare. Fața fetei din vis nu o putea încă distinge, dar îi simțea deja mireasma îmbietoare și îi percepea silueta zveltă și mișcările de felină. După o noapte ca ultima, avea acum nevoie să-și adune gândurile și forțele pentru o nouă zi.

Oricât de puțin timp ar fi avut la dispoziție, oricâtă oboseală ar fi acumulat sau oricâte frământări interne i-ar fi generat visurile cu gust de coșmar care îl hăituiau, o rutină la care nu renunța niciodată era scurta vizită pe malul lacului.

Pentru cei mai mulți, alergarea era un mod de exercițiu, un mod de a te menține în formă. Pentru Kiarh era mult mai mult decât atât. Era modalitatea lui de a-și încărca bateriile. Simțea că natura îl umplea de viață din vibrațiile aerului proaspăt și din căldura răcoroasă a soarelui de dimineață. În fiecare zi alerga în medie câte cincisprezece kilometri pe drumul spre Te Anau Dawns. Astăzi, alergarea se limitează la numai câțiva kilometri.

Se opri în liniștea aproape perfectă și ascultă lacul. Fiecare coardă a sufletului îi spunea că natura vorbește cu el. Auzea apa fremătând și distingea sunetele de dincolo, de pe malul opus. Acolo, peste vârful copacilor, terenul urca ușor în pantă pentru câteva sute de metri, după care cădea abrupt și se răsfirea într-o sumedenie de fiorduri mușcate de mare. Câteodată părea că aude chiar și valurile spărgându-se de stâncile abrupte și înalte ale fiordurilor.

— Mamă! Am ajuns!

Kiarh intră în casă în grabă și își aruncă pantofii de sport în mijlocul holului.

— Vezi că nu am mai avut timp să iau ziarul de azi. Te duci tu mai târziu, bine? Mă grăbesc, să nu întârzi la serviciu.

Amanda, mama lui Kiarh, apărui în pragul bucătăriei. Îi spuse calm, fără vreo undă de reproș:

— Să îți iei de mâncare de la George's. Să nu stai nemâncat, te rog, strigă Amanda după Kiarh, care urcase deja scările în fugă și se repezise la duș.

După numai cincisprezece minute era afară, îndreptându-se cu pași repezi spre mașină. Aruncă o privire scurtă în urmă, cu gândul la mama sa. Ce bine ar fi să nu-și mai facă atâtea griji! Era fără îndoială din dragoste, dar ar fi preferat să o știe mai liniștită, fără să-și facă atâtea probleme din cauza lui.

Își mută privirea apoi asupra orașului. De obicei totul era liniștit la ora asta a dimineții. Turiștii nu apăreau înainte de ora nouă, deci ar mai fi fost cel puțin două ore de așa-zis calm. De data asta se simțea o stare de tensiune în aerul prin care plutea un miros de încins și cenușă. Liniștea răcoroasă a dimineții era împunsă din toate direcțiile de sunetele ascuțite ale mai multor ambulanțe.

Kiarh dădu din cap încrunțat. Lumea se schimba și nu în bine. Prefera calmul cu care se obișnuise de atâtea ani. Nu că îi displăcea freamătul din orele de vârf – dacă le puteai numi ore de vârf într-un oraș ca Te Anau, cu doar puțin peste o mie de locuitori – dar prefera zgomotul naturii tumultului orașului.

În perioada asta a anului numărul turiștilor întrecea de departe numărul localnicilor, uneori chiar cu patru la unu, iar munca lui devenea mai intensă. În general turiștii veneau pentru a parcurge numeroasele trasee care se desfășeau într-un evantai larg din centrul orașului. Fie că era vorba de Milford Sound, de țărmurile abrupte ale fiordurilor sau chiar de lacul Te Anau, cu ale lui Glowworm Caves, interesul turiștilor era fără limite. Foloseau orașul ca bază, mergeau în fiecare zi să viziteze o altă parte a Fiordland-ului, reveneau pentru a-și trage sufletul, după care plecau din nou în căutarea altor minuni ale naturii, presărate din abundență în colțul acesta al lumii.

Majoritatea aveau respect pentru faună. Alții, din fericire nu mulți, veneau cu alte gânduri. Braconajul era rar, dar prezent, iar slujba lui era tocmai să-i țină departe pe braconieri și să-i protejeze atât pe oamenii care iubeau natura așa cum este, la locul ei, cât și natura însăși.

Îi plăcea meseria pe care și-o alesese, chiar dacă plata lăsa de dorit. Știuse bine la ce se înhamă și faptul că nicio organizație guvernamentală nu plătea foarte bine. Îi era însă suficient. Totul depindea de cum priveai viața în general și munca de ranger în Fiordland în particular. Putea fi o muncă extrem de

plictisitoare și lipsită de evenimente, dar pentru o persoană ca el privilegiul de a sta toată ziua în mijlocul naturii, de a privi și de a asculta animalele și lacul sau de a admira pasărea Tahake valora mai mult decât confortul banilor. Mai erau și alții ca el. De exemplu Kerry, cu care lucra de peste cinci ani și care avea aceleași hobby-uri și ciudățeni ca ale lui.

Kerry era celălalt motiv pentru care venea cu plăcere la serviciu. Erau foarte apropiați și petreceau multe ore împreună, atât la lucru, cât și în timpul liber. Nu se pusese niciodată problema să împingă relația mai departe. Nu că nu l-ar fi atras, însă se simțeau prea bine împreună ca prieteni buni și nu voia să strice asta. De altfel, în adâncul ființei lui simțea că soarta îi pregătea altceva. Cineva era acolo pentru el, îl aștepta. Nu-și putea permite să se joace cu sentimentele bunei lui prietene.

Timpul le rezolva întotdeauna pe toate. Trebuia doar să ai încredere că totul va fi bine sau, mai bine zis, că este bine acum și că va fi și în continuare.

Mașina lui Kerry era deja în mica parcare din spatele recepției. Era o clădire mică, cu numai un etaj. Nici nu aveau nevoie de ceva mare sau sofisticat. Majoritatea timpului îl petreceau afară, iar recepția, cu camera de oaspeți și biroul rangerilor, era folosită numai ca punct de întâlnire și de preluare a ordinelor de zi și a proviziilor.

— Bună dimineața, Kerry. Nu mă așteptam să ajungi înaintea mea.

Kerry întoarse capul pe jumătate. Tocmai punea în ordine proviziile și sculele care anticipase că vor fi necesare pentru deplasarea din ziua respectivă.

— Vezi, dacă nu am avut motiv de întârziere, spuse ea pe un ton glumeț.

— Adică eu sunt motiv de întârziere?!?

— Ei, hai, nu te lăsa rănit în amorul propriu. Acum, ca să fiu sinceră, dacă nu vii tu dimineața pe la mine să mai bârfim,

nu prea am de ce să stau acasă și prefer să vin aici, să-mi fac de lucru.

Kerry continuă să îndese rucsacurile și să repete în gând lucrurile de bază pe care trebuie să le aibă la ei. Lanterna, funia, cuțitul, proviziile. Poate că nu urma să le folosească, dar întotdeauna prefera să ia echipamentele pe care le considera un minim necesar, dar care să acopere aproape toate evenimentele posibile. De altfel, Kiarh se oferea întotdeauna să preia din greutate.

— Iar îmi încarci rucsacul cu toate cele!

— Nu te-ai plâns niciodată până acum că al tău este mai greu cu numai câteva kilograme. Sper că nu o să începi acum. Se anunță ploaie după amiază. O să pun la tine hanoracele de ploaie. Nu vreau să răcești și să mă învinovățească mama ta că nu am grijă de tine.

Kiarh zâmbi la gândul ăsta. Într-adevăr, Kerry avea mare grija de el. Ridică privirea și o urmări făcându-și treaba cu conștiinciozitate. Natura fusese generoasă cu Kerry. Avea o alură sportivă, dar în același timp feminină. Mișcărilor ferme, precise pe care le făcea trădau forță și agilitate, urmare a multor ore de fitness. Purta o pereche de bermude strânse sub genunchi și un tricou fără mâneci, ambele mulate pe corp, care îi puneau în evidență trupul bine conturat, cu coapse ferme. Își purta părul șaten roșcat prins într-o coadă scurtă care îi atinge spatele puțin mai jos de nivelul umerilor și care îi descoperea la baza gâtului micul scorpion tatuat cu câțiva ani în urmă, rezultatul unui pariu pe care îl făcuseră împreună. Kerry nu avusese nevoie de prea multă insistență ca să se lase convinsă, fiindcă își dorea oricum un tatuaj de când era mică. Pariul fusese o scuză foarte bună. Pielea bine bronzată arăta că își petrecea majoritatea timpului afară în soare și că nu se ferea de căldura și lumina lui. De altfel, crea o combinație perfectă cu ochii de culoare verde smarald, un chip bine proporționat, cu buzele generoase și cu un zâmbet cald.